

პანანა ვარ, „ობოლი“ 1974. ბედმა დამიბრძოვა: ცუდ დროს დავმოხლდი; თანხედ მაწვია პატარა, მოკლებენვინანი, თეთრის თვლებით მოწინკლული თხელი ქათიბი. ჯერ რქები და კბილები არ ამოშვლია, ჩლიქებიც არ გამმაგრები. გზადაკარგული დავდივარ. აი (დახე/დეთ) ჩემს სიხსლიან ფეხსა, - ეს ნყლის დასაღვავად რომ ჩავდი ხევში, მაშინ ვიტკინე... გული მიწუსს!.. გული?... საბრალოდ დედაჩემი!